

HVEM

Andrea Pellegrini, mezzosopran, 43 år. Bor alene med sønnen Nikolaj, 18 år, der laver musik i duoen Fravær, i indre København.

VI TALER OM

Længslen efter frihed både i og uden for parforholdet. Og om at vokse op som punk-goth-rod meget langt ude på landet i Jylland og finde sig selv gennem operaen.

LIGE NU

Aktuel som Carmen i Bizets opera af samme navn i Opera Hedeland 9., 16. og 17. august. Har trioen Amazing Christmas sammen med jazzsangerinden Sinne Eeg og gospelsangerinden Christina Boelsskifte. Optræder på crossover-albummet "If Power Asks Why" med Martin Hall.

Jeg er for utålmodig til tosømhed i en sofa

Hun er ikke god til at sidde og holde i hånd i mere end fem minutter ad gangen. Faktisk gør tanken hende decideret klaustrofobisk. Operasangerinde Andrea Pellegrini har en frihedstrang, der er større end de flestes. Ligesom legendariske *Carmen*, som hun lige om lidt skal synge på Opera Hedelands scene, har hun svært ved at kombinere frihedstrangen med kærligheden – med undtagelse af den til sin søn.

AF SUSANNE CORDES. FOTO: CARSTEN SEIDEL

Lige inden jeg går op ad den skæve trappe i det gamle baghus i det indre København, hvor mezzosopranen Andrea Pellegrini har sin lille hyggelige lejlighed, får jeg en sms fra hende. Hun er glad for, at fotografen ikke er med mig i dag, "for så kan jeg ligne en heks i joggingbukser", skriver hun.

Da hun et øjeblik efter åbner døren, kan jeg konstatere, at hun rigtignok har joggingbukser på, men at hun med "heks" må mene noget i retning af *meget smuk, lettere utæmmet kreativ sjæl*. Hvilket vel på sin måde er fair nok. Andrea Pellegrini er et af den slags mennesker, der lyser af liv og energi. Hun slår med det store hår og gestikulerer en hel del, mens hun taler. Joggingbukserne er på, fordi det er en af hendes meget få fridage. Ellers arbejder hun stort set altid, og når hun ikke gør, summer hendes hoved med nye projekter. Hun er efter eget udsagn elendig til at sidde stille, og det kommer vi tilbage til – for hvordan finder man et parforhold, der passer i formen, når man ikke kan sidde og holde i hånd i sofaen i mere end fem minutter ad gangen uden lilliige at skulle notere en idé ned til et nyt musikalsk projekt?

Det med at være operadiva og ligge på divanen i lange rober og lade sig opvarte med kamille og flødeskumskager er i hvert fald langt væk fra Andrea Pellegrinis liv som hårdtarbejdende

singlemor til en næsten voksen dreng. Hun er mere den *altid på farten-rastløse* gør det selv-type.

– Hvis folk går rundt med den slags forestillinger om operasangere, er det nok, fordi de selv har en slap arbejdsmoral og drømmer om sådan et liv på langs for sig selv, siger Andrea Pellegrini og lader sin karakteristiske latter, som jeg skal komme til at høre mange gange i løbet af de næste par timer, skære gennem luften imellem os.

CARMEN OG "DEN LILLE MAND"

Lige nu har Andrea Pellegrini ikke mindst travlt, fordi hun går på scenen på Opera Hedeland som Carmen i Georges Bizets store opera af samme navn den 9. august.

Carmen er sigøjnerkvinde (som det hed på Bizets tid) og gør, hvad der passer hende. Hun arbejder på en cigaretfabrik i Sevilla, og da hun en dag kommer i klammeri med en anden kvinde på fabrikken, som hun forsøger at stikke med en kniv, bliver hun arresteret af Don José. Hun lover Don José, at de kan mødes privat, hvis han lader hende gå. Don José lader hende ikke bare gå, han falder også for smukke, fändenivoldske Carmen. Det

er dog ikke længere gengældt. Carmen gav ham en chance, som han missede, og da hun ikke vil give ham en chance til, slår han hende ihjel. →

"Jeg har godt nok ofte fundet mig selv i det dilemma, der opstår, når man vil noget forskelligt i et forhold"

ANDREA

→ *Er der en Carmen i dig?*

– Jeg tror, de fleste kvinder vil have en oplevelse af, at de genkender et sted i sig selv, når de ser Carmen. Det fede ved Carmen er, at hun gjorde, hvad hun ville, præcis som mænd altid gør. Det ender hun med at betale en pris for, men hun betaler den med sin kompromisløshed. Hun ved godt, at Don José vil slå hende ihjel, men hun er stolt og vil hellere dø end at underkaste sig. Carmen er langt mere en kvindelig frihedskæmper, end hun er en femme fatale. For hende handler det ikke om sex, men om frihed. Hun bruger det, hun har, sex, men det er for at komme fri. Don José er imidlertid en lille mand. Han kan ikke tage det. Han bliver ved med at forfølge hende, han stalker hende. Da hun slipper ham, kan han slet ikke kapere det. Han føler sig forsmået, og en lille mand, der føler sig mindre, vil altid finde ud af, hvordan han kan komme ud på toppen – det skal vi huske som kvinder: De små mænd er utrolig gode til altid at finde ud af, hvordan de kan dukke dig.

Det lyder, som om du har mødt "den lille mand" i det virkelige liv?

– Ja, jeg har mødt ham masser af gange. Det tror jeg, mange kvinder har. Men jeg er lynhurtig til at spotte ham. Jeg tager ikke

vejen ud af det møde via sensualiteten. Jeg spiller bare dum. Jeg lader, som om jeg ikke har opdaget, at han flirter med mig, og så mister han interessen. Og det er altid bedst, hvis det er ham, der mister interessen først.

FRIHED FREM FOR ALT

Igen slår Andreas latter gennem lejlighedens køkken, hvor vi har sat os på hver vores side af et gammelt træbord.

Faktisk går det ret hurtigt op for os, at vi ikke kan tale om Carmen og hendes længsel efter frihed, uden også at tale om Andreas eget liv. Hun er selv en kvinde, der sætter sin frihed over alt andet. Også over tosomheden, hvis den virker snærende.

– Det med at være i bevægelse er livet for Carmen. Don José vil

gerne have, at de sætter sig ned og bare er de to. Nu er der aldrig nogen, der har forsøgt at slå mig ihjel, men jeg har godt nok ofte fundet mig selv i det dilemma, der opstår, når man vil noget forskelligt i et forhold. Måske lyder det, som om man vil det samme, men hvad er det, man hver især forestiller sig?

Andrea Pellegrinis lejlighed ligger mellem to baggårde, og selv om Strøget ligger på den anden side af forhuset med sit rend af turister, gademusikanter og teenagere på shoppingture, er her meget stille.

Bygningens gamle bindingsværk er blotlagt i de rå vægge. Vi sidder i køkkenet, der er rustikt i sort og messing og drikker stærk kaffe af umage kaffekopper. Alt i lejligheden virker nøje udvalgt, selv om bohemestilen hersker. Da Andrea flyttede ind i lejligheden efter et kuldsejlet parforhold for fem år siden, væltede hun væggen mellem stue og køkken, så bag hende har jeg fri udsigt til hendes irgrønne sofa, der står oven på en mosaik af forskellige kelimtæpper. Det er sådan en sofa,

*"Mange af de mænd,
jeg møder, er mere
optagede af, hvornår vi
kan flytte sammen"*

ANDREA

som det er nemmest at have stående midt i stuen, hvis man ikke skal blive enig med et andet menneske om indretningen. Her er farver, dybde, lys og skygge. En kronhjort i plys stikker hovedet ud af væggen.

Midt i stuen står en brændeovn, der varmer hele lejligheden op om vinteren. Her er ikke indlagt centralvarme, og der skal slæbes en hel del brænde op ad den smalle trappe om vinteren. Men Andrea har aldrig været i tvivl om, at det var her, hun ville bo.

Andrea bor her ikke alene. Inde bag en dør, der går ud fra køkkenet, bor hendes søn Nikolaj, der er 18 år. Hun har været aleneforælder for Nikolaj fra *day one*, for hans far har ikke været stabilt til stede. Andre mænd har banket på til hendes liv. Men så har der været det med friheden og rastløsheden.

– Når jeg møder en mand, går der en drømmemaskine i gang inde i mig. Jeg planlægger alt det, vi skal se, alle de steder, vi skal rejse hen. Så kender jeg lige en, der har en sherrybar i Portugal, som vi kan tage ned og besøge. Alt det, jeg drømmer om, er noget, der er i bevægelse. Det er rejser og oplevelser. Men der kommer altid et tidspunkt, hvor manden så siger: Kan vi ikke også bare sidde i sofaen lidt og se en film sammen? Og det kan jeg simpelthen ikke.

Andrea kan ikke være i sin krop, da hun siger det sidste. Hun slår bogstavelig talt knuder på sig selv på slagbænken på den anden side af spisebordet ved tanken om at sidde dér i sofaen og se TV i den bedste sendetid med sin elskede.

Hvorfor er det så svært for dig?

– Jeg kan ikke sidde passivt og se på andres liv, altså på en film. Jeg er alt for utålmodig. Så begynder kreativiteten og lysten til at lave noget andet at hive i mig. Det kan være, jeg får idéen til et nyt kreativt samarbejde, og jeg får lyst til at tage fat i nogen, der vil lave det sammen med mig. Og det er jo ret problematisk, at jeg føler, livet passerer forbi, samtidig med at min kæreste sidder og føler, at livet er det, der sker lige dér, mens vi sidder sammen.

– Jeg vil gerne kunne dyrke friheden og kreativiteten sammen med en anden, der også er large i livet og har store vingeslag. Vi behøver ikke nødvendigvis at være sammen hele tiden og vågne op sammen hver eneste morgen. Men mange af de mænd, jeg møder, er mere optagede af, hvornår vi kan flytte sammen. Og om jeg kan løse det problem, at de er single.

Men er der ikke også mange mænd, der gerne vil friheden?

– Det er der mange mænd, der siger, de gerne vil. Der er mange mænd, der til at begynde med tænder på alt det med friheden. Men det viser sig lynhurtigt, at de er fantaster, der flyver på varm luft. De har masser af ord, men de betyder ikke noget. De siger, at de elsker stærke kvinder, men når de gentager det for 20. gang, kan jeg godt blive lidt mistænksom, for hvem er det, de prøver at overbevise? Og jeg vil da heller ikke nødvendigvis ses som stærk.

– Ligesom Carmen vil jeg helst flyve på frihedens vinger. Ikke på varm luft, coke eller faldskærmsudspring.

SORT UNGDOM

Andrea Pellegrini voksede op langt ude på landet i Østjylland, hvor den nærmeste "storby" var Odder med 12.000 indbyggere. Hendes schweiziske far var jazzmusiker, men fik aldrig udnyttet sit talent til fulde, og hendes danske mor var fødevarerlaborant hos FDB, hvor hun tog prøver af margariner og salater. De boede på en idyllisk gård, som hendes far selv satte i stand, men

stemningen inden døre var knap så idyllisk. Andreas mor havde haft, hvad der i dag kunne ligne to fødselsdepressioner – først med Andreas søster og siden med Andrea – og det var, som om de aldrig var gået over. Der var hverken plads eller hjerterum til de to piger i hjemmet, der var styret af morens tungsind. Hendes far kæmpede dagligt en umulig kamp for at gøre moren glad, og imens blev pigerne overladt til sig selv.

Som 12-årig blev Andrea sådan en, der drev rundt i gaderne i Odder og ventede på, at livet skulle begynde.

– Jeg husker faktisk ikke ret meget fra de år. Jeg var ret destruktiv, lavede hærværk og hærgede mig selv med alkohol og smøger. Mit hår var enten farvet sort eller knaldrødt, jeg var på et tidspunkt barberet i den ene side, og jeg havde en ring i næsen, der forestillede en stor edderkop. Det kunne godt være gået helt galt med mig, hvis jeg ikke havde været så utrolig heldig, at jeg kunne synge.

Hvornår fandt du ud af det?

– Det er et godt spørgsmål. Det er, som om det var noget, jeg altid havde vidst, og så vidste jeg det alligevel ikke. Da jeg gik i fjerde klasse, spurgte jeg min lærer i folkeskolen, hvad han ville være i sit næste liv. Han svarede, at han ville være ingeniør. Så spurgte han mig, hvad jeg ville være i mit næste liv, og jeg svarede, at jeg ville være operasanger. Jeg ved ikke, hvor det kom fra, for jeg havde aldrig hørt en opera eller mødt en operasanger. Så svarede han: "Det kan du da blive i det her liv". Det troede jeg →

→ ikke rigtig på, og på en måde fik jeg ret, for voksenlivet er på mange måder "det næste liv", når man kun går i fjerde klasse. Men jeg mærkede for første gang et instinkt inde i mig selv, der var meget stærkt, og som jeg har svært ved at forklare.

NÆRVÆRENDE MOR

Da de sorteste teenageår var drevet over, fulgte Andrea sit instinkt og begyndte at synge, og som 21-årig vandt hun en sangkonkurrence. Hun flyttede til København og startede på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium. Hun havde taget det første skridt ind i sit "næste liv", men da hun var halvvejs igennem det andet år på konservatoriet, stod hun pludselig en dag med en positiv graviditetstest i hånden. Igen slog det stærke instinkt igennem. Hun havde intet netværk i København, og hendes familie, der under alle omstændigheder syntes, det var tosset, at hun ville være mor, var langt væk. Alligevel vidste hun, hun skulle have barnet, lige så sikkert som hun vidste, at hun ville have ham alene. Manden, hun var blevet gravid med, var for ustabil til at være en rigtig far. Til gengæld gik Andrea *all-in* på at være en rigtig mor, en mor, der kunne give det nærvær, hendes egen mor aldrig havde magtet at give.

– Igen mærkede jeg meget stærkt, at det her var noget, jeg skulle gøre. Jeg har altid haft følelsen af, at det kun er mig, der kan redde min egen verden. Jeg har aldrig følt, at mine forældre kunne passe på mig. Det har givet mig en følelse af at være meget stærkt hjemme i mig selv. Jeg har så at sige bolig i mig selv.

Det er også derfor, jeg har kunnet flytte så mange gange. Jeg har altid mig selv med. Og det er også derfor, jeg kan lave det, jeg laver, når jeg går på scenen, hvor jeg altid står i et kostume, andre har valgt, i en opsætning, andre har valgt. Jeg har altid mig selv med.

Men at få et barn er for mange det modsatte af frihed?

– Min allerstørste glæde i livet er min søn. Han repræsenterer

ikke frihed, men han repræsenterer det at være bundet på hænder og fødder af alle de rigtige ting. Af meningsfuldhed. At have Nikolaj er ikke at være fri på papiret, men det er så stor en glæde, at det har frihedens glædesbobler helt inde i cellerne. Det er

dér, friheden skal være. Egentlig vil jeg gerne bindes på hænder og fødder, hvis det, der binder mig, har meningsfylde. Mit arbejde binder mig også på hænder og fødder. Jeg skal jo tjene penge. Til gengæld er det så fantastisk, når det lykkes.

Vi er et øjeblik stille. Det er første gang, siden jeg kom ind ad døren. Måske er vi ved at være trætte. Måske er vi bare nået til det vigtigste.

– Jeg ønsker ikke frihed fra de ting. Det er heller ikke sådan, at jeg i et parfor-

hold ønsker frihed til at bolle med, hvem jeg vil. Jeg er faktisk meget trofast og har aldrig prøvet at være kæreste utro. Men jeg vil gerne have, at forholdet har en frihed i sig. Det er det med at være i konstant bevægelse, jeg forstår så godt hos Carmen. Der er mange, der bevæger sig hen mod stilstanden, for så kan de slappe af. Sådan har jeg det ikke. Når noget standser, er det dødt. ■

"Jeg har altid haft følelsen af, at det kun er mig, der kan redde min egen verden"

ANDREA